

המחזה "ג' ומיקלס" נכתב בעקבות עבודת-סטודיו שנמשכה כחצי שנה. בעבודת-הסטודיו השתתפו בשלבים שונים השחקנים גדליה בסר, עמי טראוב, שלמה בראבא, עזרא כפרי, אינגריד מוריס, מוני מושינוב גיטה מונטה, עידית צור, לאורה ריבלין, סנדרה שדה וטליה שפירא.

דירת משפחת רוז. פרידה יושבת. צבי מסתובב הלך וחזור.

צבי: מה יש לך, מה את לוקחת ללב? הכל יסתדר, תראי! חובות זה לא מחלה. אף אחד עוד לא מת מחובות. אני חושב שאני אמכור את האוטו. יהיו לי איזה שלושים וכמה אלף לירות, בערך. ה' בעייה תהיה למצוא עוד איזה שלושים וכמה, שלושים-וכמה ועוד שלושים-וכמה זה כבר שב- עים כמו-כלום, אה? מה את אומרת?

פרידה: כלום.
צבי: תשמעי: לא צריך להיבהל מאימים. אז מה אם הוא איים? אז הוא איים! מי הוא בסך הכל שהוא מאיים? הרי בסך הכל זה לא איזה גוי, הרי בסך הכל זה יהודי בדיוק כמוני!
פרידה: מאפיה.
צבי: צבי! שטויות! מאפיה... גם כן מאפיה! אפשר לחשוב שאני לא יכול ללבוש איזה מעיל-עור, להרכיב איזה משקפיים שחורים, לקחת ביד איזה פליי-בוי, להרים את הצווארון, וללכת לאיים על אנשים... זה הכל רק דקוראציה. תיאטרון! שום דבר רציני.
פרידה: הכל רק שאלה של גשימה. את שומעת, פרידה? גשימה! אבא שלי היה אומר: כשגשבת רוח חזקה, צריך פשוט לכופף את הראש, וזה יעבור. היית צריך לזרוק אותו מהבית ברגע שהוא דיבר על מכות.
צבי: חס וחלילה! להיפך! כשמישהו מאיים עליך, אתה צריך להעמיד פנים שאתה ניבהל. ולעצמך אתה צריך להגיד: פוסט-מאייסעס! א-אויסגעבלא-זענע-איי... ביצה נפוחה! פהה! את כל ההעל-דים האלה אנחנו הרי מכירים! מאימים, ובסוף אנחנו קוברים אותם, עם קצת סבלנות.
פרידה: אתה הרסת את כל המשפחה.
צבי: תשמעי, פרידה, כולם אומרים שהתקופה הראשו-נה בארץ היא קשה.
פרידה: אני לא רוצה לשמוע על הארץ.
צבי: למה להתעצבן למה? למה להתרגן? זה פעם ראשונה שמאיימים עלינו? זה פעם אחרונה? לאן אנחנו נגיע, אם ניבהל מכל איום? להיפך: איום זה דבר טוב! אתה לפחות יודע איפה אתה עומד, עם מי יש לך עסק! להיפך! כשלא מאיי-מים עליך, אוהו! אז זה מתחיל להיות רציני! אז אתה צריך להתחיל לשאול את עצמך מאיפה הסכנה תבוא! אבל כשמאיימים — ההה! אז הרי אתה יודע עם מי שיש לך עסק! לא ככה? אם הוא יבוא עוד פעם, אני רוצה שתזרוק אותו מהבית.
צבי: הוא לא יבוא עוד פעם. הוא כבר ראה עם מי יש לו עסק. הוא הבין שכל הדיבורים האלה לא עושים פה שום רושם.
פרידה: אם הוא יבוא ולא תזרוק אותו, אתה תהיה אחראי למה שיקרה.
צבי: אם הוא יבוא עוד פעם, אני ישר אראה לו את הדלת. אדוני, אני אגיד לו, אדוני, מה זה האימים האלה? מה אתה חושב לך, אני אגיד לך, שפה זה הארץ! פה, אדוני, זה ארץ-ישראל, אני אגיד לך, ופה אין קונצ'ים כאלה! אימים! פההה!
פרידה: (דופקים בדלת. צבי משתתק)
צבי: דפקו בדלת.
פרידה: זה הרוח.
צבי: (אחרי ששוב דופקים) "הרוח"!
צבי: (מהסס, מתנפח, מרעים בקול נועז:) מי זה?!
פרידה: (מבחוץ) אבא?
צבי: דסי? (הוא ניגש לדלת ופותח. דסי ועוזי נכנסים) שלום ילדים...
פרידה: שלום... מה נשמע?
פרידה: (מכורבלת בכיסאה) כל כך קר לי...
פרידה: שמעת על הקור באמריקה?
פרידה: "קור באמריקה"... קור פה!
צבי: היא צודקת: באמריקה שמונה אנשים קפאו ב-מכונית על הכביש...
פרידה: פה הקור מבפנים. הלב קר.
פרידה: טוב! על השמש אין לך מה להתלונן.
פרידה: לא. השמש חמה מדי.
צבי: תאכלו איתנו ארוחת ערב?
פרידה: לא איכפת לי לאכול... אבל...
פרידה: אני רעבה, מוות!

יהושע סובול

תמונה ממחזה

ג' ומיקלס

עוזי: גם אני רעב שיגעון. ואני מת להשתין... (יוצא לבי"ש)

צבי: (ניגש לשולחן, מוציא ספר צ'קים משקית ניילון) כמה לרשום לך, דסי?
דסי: תעזוב, אבא.
פרידה: הוא עוד אבא שלך, לא?
דסי: יש לנו כסף.
צבי: אני רושם לך שלוש-מאות לירות.
דסי: אני לא אקח אף פרטה!
פרידה: אנחנו לא ניקח איתנו את הכסף לקבר.
דסי: תפסיקו לדחוף לי כסף, כשלכם בעצמכם אין!
צבי: (גאה ונעלב) יש לנו מספיק בשבילנו ובשבילכם! (הוא גומר לרשום את הצ'ק, תולש ונותן לדסי) קחי.
דסי: אני עובדת ואני מרוויחה מספיק!
פרידה: באמריקה היית מרוויחה פי שלושה, וגם היית מוצאת לך
דסי: (קוטעת אותה) אמא, טוב לי פה ואני לא רוצה לשמוע את כל הדיבורים האלה!
פרידה: אתה שומע, טוב לה פה! גרה בחור קטן, וטוב לה פה! בדירה ישנה, בלי חימום, וטוב לה פה! טוב לה פה...
צבי: גו, קחי את הצ'ק. (דוחף לה) תפסיקי להתנהג כמו תינוקת. אבא שלך נותן לך, תקחי.
עוזי: (דסי לוקחת את הצ'ק, ועוזי מופיע מבית שימוש) עוד לא קראתם אינסטלטור? המים לא בסדר.
צבי: (הולך לכיוון בית-השימוש) מה זאת אומרת?
פרידה: (הולכת אחריו לבית השימוש) אתה רואה? אמרתי לך שהוא לא תיקן כמו שצריך!
צבי: אבל המים כבר ירדו!
פרידה: שום דבר הם לא יודעים לתקן פה!
דסי: (הולכת אחריהם לבית שימוש, ועכשיו שלושתם נבלעים בבית-שימוש): אולי תפסיקו לעשות עניין מכל דבר!
עוזי: (צועק אחריהם) די, נו! לא חשוב. אפשר לשפוך מים עם דלי.
פרידה: (חוזרת) ככה הכל ניראה פה. הכל מקולקל: ה-תנור שורף את האוכל, אי-אפשר לבשל כמו שצריך, מזמינים בנאדם מהחברה, אז הוא מבטיח לבוא בצהריים, ולא בא; (צבי יוצא מבית השי-מוש עם שרוולים מופשלים) —
צבי: אני יורד לראות מה עם הברז הראשי.
דסי: עזוב עכשיו, אבא! (הוא יוצא)
פרידה: בסוף הוא כן בא, אז מה מתברר? ששלחו איזה גער שלא מבין כלום בתנורים, ובמקום לתקן הוא מקלקל אותו עוד יותר
עוזי: (באמצע הנאום של פרידה הוא נוטש אותה, נכנס לבית שימוש, נשמע קול מים יורדים, הוא חוזר לקול צהלותיה של דסי):
דסי: אבא! עוזי הצליח להוריד את המים! (צבי חוזר מבחוץ, ועוזי יוצא מלא גאוה מ-ביה"ש)
עוזי: זה בסך הכל כלום! הידיה היתה תפוסה.
פרידה: (ממשיכה בעניין התנור:) ועוד יש לו החוצפה להגיד לי שאני לא יודעת מה זה תנור. (מחקה את המתקן): "גברת רוז, הוא עוד אומר לי, זה התנור הכי טוב בעולם!" אפילו תנורים הם לא יודעים לבנות פה...
צבי: מחר אני הולך לחברה, ומחזיר להם את התנור.

ואנחנו עוד נקבל פיצויים על הצער, על הנזק, על היחס...

עוזי: עזוב, צבי, אל תעשה מעצמך צחוק... מי יקח את התנור הזה...
צבי: הם יקחו את התנור בחזרה, ועוד איך.
פרידה: אני רוצה שתמכור את כל הדברים.
צבי: איזה פירמות, איזה פירמות, שאלוהים ישמור! תגיד לי, איך זה יהודים הצליחו לעשות דברים כל כך בלי כישרון...
פרידה: אני לא יכולה לבשל, אני לא יכולה לנקות, אני לא יכולה לעשות שום דבר! הארץ הזאת הורגת אותי.
דסי: אמא, בואי אני אעזור לך, נכין ארוחת ערב ביחד. (יוצאת)
פרידה: הארץ הזאת הורגת אותי. אני אמות. אני לא יכולה לישון בלילה בגלל הצעקות של הגברת סוזי, אין בידוד בקירות, החיים וולגאריים ועכשיו בא הגאנגסטר הזה לאיים עלינו עם העולם ה-תחתון.
צבי: למה הילדים צריכים לשמוע?
פרידה: למה אני צריכה לחיות ככה?!
עוזי: שטיים היה אצלכם...
צבי: אני זרקתי אותו, כמו שאומרים, מכל המדרגות. בטח!
דסי: (מהמטבח) יש נקניקיות! נכין הוט-דוגס? (ל-עוזי) אתה רוצה נקניקיות?
עוזי: מאה אחו!
צבי: אולי הם רוצים לשתות משהו קודם...
פרידה: קוקה-קולה זה בסדר? אם אפשר לקרוא לזה קוקה-קולה.
עוזי: כן כן, יותר מבסדר. (פרידה יוצאת) תשמע, צבי... תסלח לי שאני מתערב: מוכרחים לקחת את העניינים בידיים. אתה רואה שמהעסק לא יוצא שום דבר...
צבי: זה צריך הרצה... זה פעם ראשונה שאני פותח עסק?
פרידה: (מציצה מהמטבח) לא!!! אלוהים, זה לא פעם ראשונה...
צבי: (מתעלם ממנה) אתה מבין, עד שמכירים אותך, עד שיש קליינטורה...
עוזי: תראה, צבי, פה בארץ אתה צריך קודם כל מישה-רה; יש לך מישרה, יש לך משכורת, אז אתה יכול להתחיל לדאוג לעסק...
פרידה: צבי הוא בנאדם יותר מדי טוב בשביל הארץ ה-זאת.
עוזי: כמה שווה הליפט עם הציוד שנישאר במכס?
צבי: או! אוהו! זה שווה מינימום חמישים אלף, אם לא שבעים אלף... ואולי יותר.
עוזי: אז למה שלא תמכור בינתיים את כל הציוד הזה?
צבי: אם אני מוכר את הציוד, איך אני אפתח את ה-עסק?
עוזי: לפחות תשלם חלק מהחוב, תוריד את הלחץ; תמצא לך מישרה.
צבי: תראה, עוזי: אני באתי לארץ עם החלום הזה... פה יש הרבה זקנים שבאו בתור פליטים... פה הזיקנה הרבה יותר קשה... ובעולם יש התפת-חות עצומה בטיפול במחלות זיקנה. ולי יש ציוד... אם נחזיק מעמד עוד קצת, ונפתח את העסק, זה יהיה דבר מיוחד במינו בארץ.
פרידה: (שמופיעה עם הקוקה-קולה) אתה רואה, הוא בנאדם יותר מדי טוב!
עוזי: אתה באמת מאמין שזה יכול ללכת? ציוד למח-לות זיקנה?
פרידה: הוא מאמין, זאת הצרה של כולנו.
דסי: (מגיעה מהמטבח) אין לחם בבית! וגם אין חרדל?
פרידה: מה את רוצה ממני?
דסי: איך אפשר לאכול הוט-דוגס בלי חרדל ובלי לחם?
עוזי: מה אתם עושים עניין! אני לא איכפת לי. נרכיץ את זה ודי.
דסי: פעם אחת אני באה עם עוזי לארוחת ערב... למה את לא יכולה להיות אמא? (פרידה המומה עד דמעות) אני לא התכוונתי להעליב אותך, אבל זה מעצבן אותי! אני מתביישת... תמיד מוכר-חים לבוא לבית ריק...
צבי: (קם ניגש לדסי) דסי, את יכולה לקום וללכת מפה.
פרידה: עזוב אותה. היא צודקת.
עוזי: למה אתם עושים מכל דבר טרגדיה? אתם, האמ-ריקאים, מצד אחד יש בכם משהו נורא פתוח! חופשי כזה! זאת אומרת, אני לא יכול לדבר עם ההורים שלי בישרי-כזה...
פרידה: כל זה אתה יודע ככה, מאפיזודה אחת?
עוזי: ממה?!
פרידה: לא חשוב.
עוזי: (לדסי) מה היא ניסתה להגיד?
דסי: לא שמתי לב.
עוזי: זה היה עוקצני כזה, לא? עוקצני-חביב! פרידה!
פרידה: (מניף לעומתה אצבע מאיימת בבדיחות) אז איך נאכל את הנקניקיות?

עוזי: (עצבני מאוד הפעם:) תעזבי כבר את הנקניקיות הרקובות האלה! לא בשביל זה באנו, אחרי ה' כל... (הוא פונה לצבי) תשמעי; צבי: תאכילי לעס... אני דיברתי עם החבר שלי, בעל החניון

צבי: תשמעי, עוזי, מה שנוגע לפינגסים, זה בדיוק הזמן להחזיק מעמד. שמעת על הניידיל בארצות הברית של רוזבלט?

עוזי: לא.

פרידה: (לצבי) ניידיל... מה אתה רוצה ממנו.

צבי: למה? זה היה בדיוק אותו מצב כמו עכשיו בארץ. שתחסרי שיערה! (פונה לעוזי) החבר הזה שלך, יש לו באמת מה להשקיע, או שזה גם כן אחד מהדגים הקטנים האלה שמסתובבים פה.

עוזי: הוא יכול להרים את כל העסק ככה.

צבי: כי בארצות הברית, אתה מביין, אנשים כאלה ב' קושי יכולים להיכנס לשותפות באיזה טכסי, או בקיוסק של פופ-קורן.

עוזי: אולי נישב פעם אחת ונגסה סופכלסוף לעשות חשבון כמה בדיוק נחוץ כדי להתחיל להזיז את זה? כי אם אני רוצה לעניין אותו

צבי: יש היום הרבה ציוד לטיפול בזקנים, שבארץ לא מכירים בכלל. והכיסא שאני המצאתי, רק מהפ' טנט אפשר לעשות מיליונים. אתה מוכרח לבוא לבית המלאכה

עוזי: (מאבד סבלנות) כן כן

צבי: ואתה יכול להביא את החבר שלך המשקיע: אם יש לו רק חוש לביזנס, הוא יתפוס ישר! אנחנו נתקשר עם בית-חרושת שיקנה את הזכויות ל' ייצר את הכיסא, ואנחנו נקבל עשרה אחוז מה- מחיר ברוטו של כל כיסא, ואחרי שהעסק יתחיל לרוץ, נוכל לעשות גם פעולות סעד, מפני שב- ארץ, עד כמה שהיסקתי לראות, הצד הזה מוזנח לגמרי.

עוזי: בוא נגסה אולי לחשב.

צבי: אני באתי לארץ-ישראל בתור אידיאליסט, כי אני חושב שהיהודים צריכים לעשות הכל יותר יפה, יותר אנושי.

עוזי: מאה אחוז, מאה אחוז! אבל בוא נגסה לחשב בדיוק כמה כסף צריך בשלב הראשון, בשביל לצאת מהחובות ולהתחיל לנשום

צבי: אני יכול להגיד לך בדיוק. זה פשוט מאוד... יש לך חתיכת נייר? פרידה, יש איזה חתיכות נייר ועיפרון? אפשר לעשות חשבון!

עוזי: ותגסה גם לעשות חשבון של רווחים, כי כל הכבוד לרעיון של הסעד, אבל אם אני מנסה להכניס את המשקיע לעסק, הוא ירצה להרוויח משהו מכל העניין

צבי: פרידה, תמוגי עוד קוקה-קולה!

פרידה: (בלעג מר) "קוקה-קולה"...

צבי: בניו-יורק, בסופרמרקט שלנו, היו 112 סוגים של משקאות. 112 סוגים! וכמה סוגי גלידות... (ל- פרידה) שישים ושיבעה סוגים! אה?

פרידה: שיבעים ושישה.

צבי: שיבעים ושישה סוגים... וזה עוד לא הכל...

עוזי: תראה צבי, אני רוצה שתביני: אני לא הבאתי את הצורה הזאת ששמה שטיים, אבל אם אני מכניס את החבר שלי

פרידה: החבר שלך יודע מה זה עסק?

רפי: הוא אמר לך: יש לו חניון

עוזי: בכל אופן, איתו אל תדברו על סעד.

צבי: למה?

עוזי: לא, פשוט אל תזכירו את זה. תבינו שזאת לא ארץ של פילאנטרופיה.

פרידה: באמת קשה למצוא מישהו שהוא לא גנב.

רפי: אמא!

פרידה: מאיפה יש לחבר שלו, פישר בן עשרים ומשהו, קאפיטאל? מאיפה?

עוזי: פרידה, תירגעי. אז בוא גיקח נייר ונעשה חשבון, נו!

פרידה: ואני בטוחה שאין לו שום השכלה. שום חינוך.

עוזי: בואו נגסה רגע להיות מעשיים. אנחנו מדברים על כסף

פרידה: צבי לא היה צריך לבוא הנה, עם הלב היהודי שיש לו כמו צרה, לרוץ לכל מיני פקידים טיפ- שים, הוא ממציא גדול ובינלאומי של מכשירים לזקנים, שיש לו בכיס הקטן הרבה יותר מדע מכל הפרימיטיבים עם המיליונים בנו-מנס-לאנד הזה!

עוזי: דסי, אולי תקחי את אמא שלך קצת למיטבת, ותכינו את הנקניקיות, (לצבי) כי אתה מביין, שאלה ראשונה ששואלים אותך זה מה הנוזק, ואיזה פרצוף יהיה לי אם אני אתחיל לקשקש מיספרים על בערך? אם אתה רוצה לראות כסף

פרידה: (מתפרצת) הוא לא רוצה אף סנט מהכסף של החבר שלך! רק בשביל קירות, יש פה לב לאנ- שים! רק בשביל בטון! זה המקום הכי בורגני בעולם! הכי בלי נשמה!

עוזי: (לצבי) ואתה לא תיתן אף סנט לוועד הבית, כי אני אמות מזה!

עוזי: (לפרידה) אולי תעזבי את השיגעונות של אבא שלי בצד עכשיו! זה לא הנושא!

פרידה: כל הזמן רודף אחרינו עם הקיר הרטוב! אלפיים לירות בשביל הקיר הרטוב!

מרים דרור

**חוטי השיש הקר
נושכים לשונם בדממה
שתיקתם שוקעת;**

**צפור זועקת
ותואי השחור הירוק בעיניה
ובי תחינותיה;**

**מי שלא זכר
לא ידע אף במנחש
את רכות מגעיה**

**הירוק שהשחיר בעיניה
והשיש הקר על שפתיה.**

א י ה י ה י ה

עוזי: זאת אימך, אבל היא מטומטמת! משהו לא בסדר איתה!

צבי: תעשה לי טובה ולך עכשיו.

עוזי: אוקיי, אני אלך. אבל אני מתכוון לכל מילה ש- אמרת. (לדסי) את באה? (דסי קמה ממקומה) את הולכת איתו?

פרידה: בטח שאני הולכת איתו. (היא ניגשת לעוזי, כור- כת את ידה על זרועו כנאחות בו) בוא... (הם יוצאים, וקולה גשמע מבחוץ:) לא היית צריך לדבר ככה.

עוזי: (מבחוץ) אני יודע. קוס-אמק, היא הרגיזה אותי! (צבי ופרידה נשארים לבדם)

צבי: (ניגש לפרידה הרועדת בכל גופה, ומנסה להרגיעה) מדאיג אותי מאוד המצב שלו. אלה סימפטומים של מחלה.

פרידה: אתה חולה.

צבי: אולי את חולה. כולם חולים. אין דבר. אני לא צריך שום עזרה.

פרידה: אתה לא תצליח.

צבי: אני אצליח.

פרידה: (בסארקאזם) כמו באמריקה. אתה אדם לא מוצ' לח. אתה הורס את המשפחה ואת הכל. אני אמות פה. אני הולכת למות, ולא איכפת לאף אחד.

צבי: את יודעת מה? נחזור לאמריקה.

פרידה: אתה יכול לחזור לאמריקה? תלך ישר למשפט עם מס' הכנסה.

צבי: האמת היא שאני לא רוצה לחזור לאמריקה. אתה רוצה, אבל אתה לא יכול. זאת האמת.

צבי: (צונח מוכה אל תוך כיסא) אני אקח הלוואה. אני אכתוב מכתבים. אני אעשה רעש כזה בעיתון- נות, שכל הארץ תירעד. איך קוראים לו, לעיתונאי הזה, הקרוב של הגיס שלך!

פרידה: אני רוצה לחזור הביתה.

צבי: מה לא בסדר בארץ הזאת? (שתיקה) אם הפעם אני לא מצליח להעמיד את העסק על הרגליים, אנחנו חוזרים. (שתיקה) מה יש הערב בטלביזיה? אולי נראה טלביזיה?

פרידה: אין פה כלום בטלביזיה. טלביזיה יש פה. בשביל מה אנחנו מחזיקים בכלל מכשיר. אתה הבאת אותי למידיבר.

צבי: אני יודע מה שאני אעשה מחר. מחר אני קם, את שומעת, פרידה, מחר אני קם ונוסע לחפש את המיגרש של הסבתא בהרצליה.

פרידה: (צחוק מטורף) זה! אל תזכיר את המגרש הזה! אני יודע שיש מגרש כזה. מוכרח להיות. תמיד דיברו עליו במשפחה. אם נמצא אותו, זה שווה מיליונים. הם דיברו תמיד על איזה אקר שלם, את שומעת, איזה עשרה דונם שאבא שלה עפעס קנה בשבילה כשהיא נסעה מוינה לארץ-ישראל. אני בטוח שזה נמצא בהרצליה. או בחולון. תמיד דיברו על החתיכת-מגרש הזה בהרצליה, או אפ' שר (מבטא "עפשערה") בחולון.

פרידה: כן כן. לך תחפש את המגרש הזה בהרצליה, או בחולון. אפילו אם הוא היה, אז מזמן גנבו אותו. (בעניין אחר לגמרי) אה! איזה מין אישה אידיא- ליסטית שהיא היתה, סבתא... מהפכנית אמי- תית. יום אחד בא נואם גדול מהוועד המרכזי, לאסאל השני קראו לו, והוא אמר: הדם היהודי יהיה שמן על גלגלי המהפכה העולמית. כולם מחאו כפיים, והיא קמה, את שומעת, עזבה את המפלגה, את בעלה, את הילדים, לא רצתה לשמוע משום דבר, והלכה ישר לארץ-ישראל. לקיבוץ. אז בא אבא שלה קנה לה את המגרש ושילם אז אלפיים שטרלינג. במשפחה ידעו את כל הפרטים. רק איפה המגרש נמצא בדיוק, זה הם שכחו. בהרצליה, או ערגעץ בחולון. ואני אפילו לא יודע איפה קברו אותה... אם אני רק מוצא את המגרש הזה... תני לי עוד חודש אחד...

פרידה: הבאנדיט נתן לך אולטימטום של שבועיים.

צבי: אל תדאגי. הכל יהיה בסדר. (הוא פונה ללכת)

פרידה: לאן אתה הולך?

צבי: אני צריך קצת אוויר. בחוץ הראש שלי עובד יותר טוב.

פרידה: אני רוצה לראות את הבן שלי. אני רוצה לנסוע. איפה הבן שלי...

צבי: אנחנו נראה את הבן שלנו. הכל יהיה בסדר גמור. (הוא מחפש ניירות) איפה הניירות של הבנק?

פרידה: עכשיו הניירות של הבנק? צבי, אני רוצה לדעת לאן אתה הולך!

צבי: יש לי פגישה חשובה.

פרידה: באמצע הלילה? עם מי?!

צבי: אני אספר לך אחר-כך, נו...

פרידה: (מתייצבת בפתח) עם מי! אני רוצה לדעת!

צבי: עם אדון מקס, נו.

פרידה: אתה שוב הולך להסתבך?

צבי: פרידה, מקס הוא יהודי כמוני וכמוך. מקס הוא בנאדם משלנו. (מוצא את הניירות. צורר אותם בשקית ניילון. נושק לפרידה) רק אל תדאגי. כבר עברנו צרות יותר קשות. יהודי לא יכול להרשות לעצמו לאבד את האמונה בגלל איזה חוב זמני של כמה סנט, כי אחרת - לאן היינו מגיעים? (הוא יוצא)

עוזי: אוקיי, אז גם הוא משוגע! זאת הבעייה שלך? או שהבעייה שלך זה איך להוציא אותו (מצביע על צבי) מהבונץ?

פרידה: זאת ארץ של קירים!

עוזי: אומרים קירות!

פרידה: ארץ של גנבים. הם לקחו את האיש הזה ושברו אותו לחתיכות קטנות, ולא מספיק להם, הם דור- כים עליו ברגליים עד שיהיה סמרטוט בשביל הריצפות!

עוזי: אומרים רצפות! רצפות לא ריצפות.

פרידה: והוא איש טוב! (היא יוצאת בריצה) אני לא יכולה יותר! לא יכולה יותר!

רפי: אמא! (יוצאת בריצה, וחוזרת מיד:) היא סגרה את עצמה באמבטיה!

צבי: פרידה! (יוצא בריצה, ושומעים אותו מבחוץ צועק באנגלית:) אופן-אפ! אופן-אפ! פרידה אופן-אפ!

(עוזי נותר לבדו בחדר. הוא מתבונן בדברים שעל השולחן, ומוצא את הצ'ק שצבי רשם לדסי. הוא מגחך בועם, מקמט את הצ'ק, מקלל:)

עוזי: קוס-אמק! (הוא ממולל את הצ'ק ומשליכו ארצה, ועתה הוא מתחיל לזרוק הכל מהשולחן ארצה. הוא מנקה את השולחן מהכל. עתה נכנסים צבי, פרידה ודסי, כאשר דסי וצבי מובילים את פרידה. הם עוצרים ורואים את תוצאות מעשיו של עוזי.)

רפי: מה עשית?

עוזי: תושיבו אותה!

פרידה: (רועדת) תיקחי אותו מכאן!

עוזי: (על פרידה) שבי. (צועק) שבי!

פרידה: אני לא יכולה לראות אותו! (לצבי) תישלח אותו מהבית שלי!

רפי: אמא תפסיקי!

צבי: (לעוזי) תלכו עכשיו.

עוזי: שב!

צבי: (לדסי) קחי אותו ותלכו.

עוזי: שב!!!

רפי: (תופסת בידו של עוזי) בוא נלך!

עוזי: שבי גם את!!!

צבי: מה זה... (מרעים כרס"ר) שב!!! (הוא מושיב את כולם, והם די המומים. הוא מסתובב ביניהם כארי בסו- גר) אני לא רוצה להרכיב לאף אחד... (לפרידה שמנסה לקום) שבי! שבי!!! עכשיו תבינו: אסור לכם לחיות פה. אתם מבינים? אני אעזור לכם להשיג כרטיסים, ותיסעו מכאן מיד! אתם לא תשבו פה, ואתם לא תלכלכו את הארץ הזאת, מובן? (לפרידה) את אישה משוגעת, ואת צריכה באופן חרוף אישפוז. בשביל מה באת הנה? לחפש את היופי המושלם? אין כאן יופי מושלם, אין כאן שום דבר מושלם. זאת ארץ קשה, כולם מחרבנים פה קוביות, אבל ככה אנחנו חיים פה, וזהו זה! ואת השיגעונות שלכם תעשו באמריקה. שמעת? לא פה! אל תדברי עכשיו! אין לך מה להגיד, ולי אין מה לשמוע. אני לא יודע מאיפה אני אקח את הכסף... אבל אני אשיג את הכסף, אני אקנה לכם כרטיסים, ואתם תיסעו מהארץ, ולא תלכלכו פה את הכל עם השיגעונות היהודיים האלה! החרא הגיע לי עד פה, ואני רוצה ארץ נקיה, בלי דרעיים ובלי גישעפטים, וככה זה יהיה!

פרידה: (לצבי) דו סאמסינג פור גודס-סייק!

צבי: (לפרידה) שאט-אפ! איי קאנט קיל היים...

עוזי: (מגניח ידו על כתפו של צבי) צבי, אני אעזור לך. אבל אל תיגע בעסקים, ואל תיתן לאנשים מטומטמים לבלבל לך את המוח, כי האישה הזאת מטומטמת!

רפי: עוזי! איך אתה מדבר...